

— den store Lovcommissiøn, eller Domstolscommissiønen, hvad man vil kalde den, — gaaer mere med, end hvad Landsdelene selv have indbragt, hvem skal faa betale dette Understud? Er Regjeringen saa fattet paa, at gjøre det af sin egenomme, eller er det Kongen, der skal betale det af sin Civilliste, eller vilde man hyerligere have, at disse Landsdele skulde sættes i Pant til Nogensomhelst, indtil det bliver udredt? Nei! men deri ligger det netop, at Regjeringen i Dieblisset trænger til en Indemnitetsbill. Det er ganske simpelt, at den med Forbringningen paa Indtægten overtager Forpligtelsen til at udrede Udgiften. — Det, som den ærede Justitsminister sagde til Understøttelse for Regjeringens Forslag, seer jeg egentlig ikke siger hynderligt Andet end: Lad os faae Beslutningen, thi vi have forlangt den; at vi ikke tænke paa at misbruge den, ligger jo i Tingenes Natur, hvad der saa forresten skal komme ud deraf, lad Fremtiden sørge for det. Dette indeholder en meget ringe Tilskyndelse for os til at vedtage Forslaget, og maa efter min Mening bringe os til at sige: Lad os ikke tage Beslutningen, som den foreligger; kunne vi ikke faae den saaledes, at det er klart, statsretlig klart, at vi betragte Incorporationen som gjort, dengang da Kongen — thi han er Statsmagten, Staten — var selv tilstede som Konge af Danmark og ikke som noget Andet; kunne vi ikke faae det paa denne Maade, ved Erkjendelsen af denne simple Kjendsgjerning, som vi ogsaa kunne undvære, saa lad os ikke til Fornægtelse for dem, der have bragt dette halvt overtænkte Forslag frem, gaae ind paa en Antagelse, som kan blive farlig for Fremtiden.

C. Nimestad: Jeg skal tillade mig først at begynde med en personlig Bemærkning ligesom overfor det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), ikke med Hensyn til, hvad han sagde om Trivialitet, thi jeg veed fuldkommen, at jeg ikke er nær saa morsom som det ærede Medlem, men derimod med Hensyn til hans Opfattelse af, at jeg havde karakteriseret Noget, der forekom i hans Forslag, som „Usvigelse fra Sandheden“ eller som „Usandhed“, hvilket Udtryk jeg muligviis brugte; jeg sagde i alt Fald „Usvigelse fra Sandheden“.

Det ærede Medlem svarede, at det høist var en Feiltagelse fra hans Side; ja, naturligviis, Andet har jeg heller ikke meent eller fornuftigviis kunnet mene. Jeg har ikke meent, at det ærede Medlem forsætligt skulde være afveget fra Sandheden mod sit bedre Vidende, men kun, at det var objectiv Usandhed, eller, som det ærede Medlem kaldte det, Feiltagelse. — jeg kan gjerne benytte dette Ord istedetfor det, jeg før brugte: Usvigelse fra Sandheden, derpaa kommer det mig ikke an. Det, som jeg karakteriserede saaledes, var nærmest kun to af de omtalte Tilfælde, hvori det ærede Medlem væsenlig afveg fra Sandheden. Det 3die Tilfælde, som er en Usvigelse fra Sandheden, kaldte jeg en Incorrecthed, og dette maa jeg fremdeles fastholde. Med Hensyn til, at det ærede Medlem forudsætter, at de omhandlede Landsdele ere afstaaede til Hertugdømmet Slesvig, da har Fredstractaten en anden Bestemmelse derom, og jeg kan ikke finde det correct eller rigtigt, at det ærede Medlem gaaer ud fra, at noget Andet er Tilfældet, end hvad der staaer i Fredstractaten, i Særdeleshed, da det ærede Medlem vil lægge Noget ind deri, hvorved det bliver objectiv Usandhed. Det ærede Medlem lægger nemlig ind deri, at disse Districter ere afstaaede til Hertugdømmet Slesvig som Statsdeel, for derved at faae dem ind under Bestemmelsen i Grundlovsindskrænkingslovens § 3. Det er dette, jeg maa protestere imod. De ere ikke afstaaede til Hertugdømmet Slesvig, de ere afstaaede til to fremmede Stater eller Potentater, og derfor er det ikke nødvendigt at bringe § 3 i Grundlovsindskrænkingsloven til Anvendelse i dette Tilfælde. Det ærede Medlem siger rigtignok, at Grundlovsindskrænkingsloven ligesuldt er anvendelig derpaa, thi, at disse Landsdele have høitt Herre, kan ingen Forskjel gjøre med Hensyn til vor Stilling. Ja, det kan det ganske vist. Det gjør den høist sørgelige og høist beklagelige Forskjel, at de ikke længere ere Dele af Staten, og dette gjør, at Indskrænkingslovens § 3 ikke faaer Anvendelse derpaa; det forekommer mig klart. Det ærede Medlem sagde dernæst med Hensyn til min tredie Bemærkning, som han især opholdt sig længe ved, — jeg kan naturligviis ikke gennemgaae hver enkelt Bemærkning, som er frem-